

Arrest

nr. 223 013 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b bus 10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op onbepaalde datum, in functie van haar halfzus/tante met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen weigert op 24 mei 2017 deze aanvraag in overweging te nemen. Deze beslissing wordt de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. Op 7 juni 2017 dient de verzoekende partij, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 28 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel bevat een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op 7 december 2017 ter kennis gebracht.

1.3. Op 7 december 2017 dient de verzoekende partij, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 22 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel bevat een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op 8 juni 2018 ter kennis gebracht.

1.4. Op 20 juni 2018 dient de verzoekende partij, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 19 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing wordt de verzoekende partij op 20 november 2018 ter kennis gebracht.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 20 november 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissingen worden de verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [E.B.]

voornaam : [T.]

geboortedatum : [1986]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 20.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn halfzus [E.B.A.], die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 24.05.2017, werd op 21.11.2017 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor haar vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn halfzus. Deze weigering (bijlage 20) werd op 24.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde halfzus. Deze aanvraag werd op 22.05.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 08.11.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 20.06.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde halfzus. Deze aanvraag werd op 19.11.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 20.11.2018 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Het gegeven dat de halfzus en moeder van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Betrokkenes halfzus behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn halfzus en moeder. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkenes volle zus, [E.B.O.], diende net als betrokkene drie keer een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van dezelfde halfzus. Deze aanvragen werden eveneens geweigerd zodat ook zij net als betrokkene dient terug te keren naar Marokko.

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 20.11.2018 en verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 20.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij reeds twee jaar in België is. Hij verklaart hij in België is omdat het leven in Marokko niet goed is. Hij verklaart niet terug te kunnen/willen gaan omdat Marokko geen correct land is, de mensen zijn corrupt en er is geen werk. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 20.11.2018 en verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 13-09-2016 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

In casu is de bestreden beslissing van 20.11.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd.

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een risico zou bestaan op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Een inreisverbod van 3 jaar werd aan verzoeker uitgevaardigd omdat hij een vroegere beslissing tot verwijdering dus niet zou hebben uitgevoerd.

Waarom direct gekozen werd voor een inreisverbod van een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Hiervoor verwijst men naar artikel 74/11, §1 tweede lid van VW.

Waarom meteen gekozen werd voor de maximumtermijn van 3 jaar en geen kortere termijn werd toegekend, wordt geenszins afdoende verduidelijkt. Het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting laat verwerende partij niet toe om zomaar een inreisverbod op te leggen van drie jaar. Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik enig gevaar gevormd voor de maatschappij, noch heeft hij enig strafrechtelijk verleden. Kortom, uit de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom in casu een maximumtermijn van 3 jaar diende te worden opgelegd.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, heeft verwerende partij gesteld dat er een risico op onderduiken zou bestaan en dat er daarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Volgens haar zou er een risico op onderduiken zijn omdat er onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag.

De bestreden beslissing stelt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, gebaseerd op artikel 74/14 § 3:

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

Vervolgens bepaalt de bestreden beslissing:

6° betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Verweerder is van oordeel dat er sprake is van een risico op onderduiken omdat Verzoekende partij tot drie maal toe een aanvraag op basis van art. 47/1 Vw. heeft ingediend.

Hierbij wordt niet naar de vreemdelingenwet verwezen. Er wordt evenwel geciteerd uit de definitie van 'risico op onderduiken' uit artikel 1.

Het getuigt allereerst van onredelijke besluitvorming van tegenpartij om het loutere feit dat verzoekende partij drie keer gevraagd heeft zijn recht op gezinshereniging te kunnen uitoefenen, als een risico op onderduiken te kwalificeren.

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij getuigt van een risico op onderduiken, stelt verzoekende partij dat zulks manifest in strijd is met de werkelijkheid. Hij heeft sinds meer dan twee jaar een vast adres in België, waar de politie hem op 20.11.2018 nota bene aantroffen en meenamen naar het Centrum voor Illegalen te Brugge.

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd, of minstens gebrekkig omtrent de betekening van een inreisverbod met de termijn van 3 jaar.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaar, hoewel verzoeker zijn centrum van belangen in het Rijk heeft gevestigd. Meer nog, de motivering van verwerende partij betreft slechts een standaardmotivering.

Waarom een maximumtermijn van 3 jaar wordt gehanteerd, wordt eveneens niet nader uiteengezet. Men verwijst enkel naar de zogezegde hardnekkigheid van verzoeker om zijn illegaal verblijf te regulariseren.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig degelijk onderzoek naar en motivering omtrent de duur van het inreisverbod.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt bijgevolg niet afdoende uiteengezet.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt.

Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, m.n. het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende en gebrekkig gemotiveerd.

De vermelde motivering, dat verzoeker "hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen", is niet afdoende om het inreisverbod van 3 jaar te motiveren.

Drie jaar is een totaal buitenproportionele termijn die op geen enkel objectief gegeven steunt, terwijl verzoeker duidelijk te kennen gaf dat hij nog een wettelijk motief heeft om in België te verblijven.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals geschetst in het feitelijk gedeelte, en zoals bekend aan verwerende partij.

De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt op automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een uiterst lange termijn van 3 jaar.

De wet vereist een evenredigheidstoets.

Dit gebeurt in casu niet.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Verzoeker verwijst dan ook naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst idem naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat:

"Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cfr RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001)."

De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11 &1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht. ...

Een schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden aangenomen.

In de arresten van 18 december 2013 (nr. 225.871 en 225.872) heeft de Raad van State geoordeeld dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet inhoudt dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd en dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou vereist zijn.

In het op de website gepubliceerd arrest van de RvV van 19 februari 2014 arrest nr. 119 120 komt er nu blijkbaar een einde aan de verdeelde rechtspraak van de RvV en wordt de rechtspraak van de Raad van State gevolgd.

Verzoeker verwijst ook naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat, arrest nr. 118 076 van 30 januari 2014, arrest nr. 118 077 van 30 januari 2014, arrest nr. 117 075 van 17 januari 2014."

Voorts stelt verzoeker stelt dat hij de motivering uit artikel 74/14 §1,2° Vw, waardoor hem geen termijn wordt toegestaan het Rijk alsnog vrijwillig te verlaten, omdat er een risico zou bestaan op onderduiken, - quod non-, op hem niet van toepassing is.

Verzoeker betwist de toepassing van het voormeld artikel daar de motieven noch in feite noch in rechte geenszins af te leiden valt dat deze bepalingen op hem niet van toepassing zijn daar deze artikelen refereren naar personen die reeds het voorwerp waren van een definitieve verwijderingsmaatregel.

Verzoeker meent dat hij zich in deze situatie bevindt, meer bepaald werd hij ten laste genomen door zijn Nederlandse halfzus. Deze familiale relatie valt onder het begrip "gezin".

Waar verwerende partij stelt dat de halfzus niet behoort tot het originele kerngezin van verzoeker, is voor hem een raadsel en zeer kort door de bocht.

Verzoeker heeft geen enkele familielid meer in zijn land van herkomst, noch heeft hij een plaats waar hij kan verblijven indien hij dient terug te keren naar Marokko. Al zijn familieleden zijn in het Rijk gevestigd. Zelfs zijn moeder verblijft in het Rijk. Er werd geen rekening gehouden met de familiale sociale banden van verzoeker in het Rijk en met zijn middelen in Marokko.

Kortom, verwerende partij heeft geenszins onderzocht wat de gevolgen zijn indien verzoeker zou terugkeren naar het land van herkomst.

Verzoeker is afhankelijk van zijn halfzus. Verwerende partij diende hiermee minstens rekening te houden ingevolge artikel 74/13 van de Vw. Dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM.

Het is de logica zelve, volgens verzoeker, dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel, namelijk het nemen van een inreisverbod, dat uit de bestreden beslissing allerminst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van betrokkene.

Gelet op het voorgaande staat het dan ook vast dat verzoeker niet valt onder toepassing van deze uitzonderingsmaatregel, minstens dient door de Raad te worden vastgesteld dat de motivering gebrekkig en niet afdoende is. De motieven dragen geenszins het inreisverbod, gezien verwerende partij geenszins motiveert waarom een termijn van 3 jaar inreisverbod gerechtvaardigd en proportioneel is."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. In dit verband worden de motieven herhaald op basis waarvan in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat. Er wordt vervolgens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, omdat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te blijven, omwille van de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en nu onderzoek van het dossier leert dat er geen specifieke omstandigheden spelen die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij niet tot het originele kerngezin van haar halfzus behoort en niet blijkt dat er een afhankelijkheidsband bestaat met haar halfzus of haar moeder. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van haar halfzus en haar moeder. Verder stelt de verwerende partij dat de volle zus van de verzoekende partij net als haar dient terug te keren naar Marokko. Zij wijst er nog op dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op 20 november 2018 zelf aangaf dat zij geen partner of kinderen heeft in België. De verwerende partij is nog van mening dat niet blijkt dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Marokko dreigt te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3

van het EVRM. Zij kent ook geen gezondheidsproblemen. In deze omstandigheden acht de verwerende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel is.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de betrokken vreemdeling hardnekkig volhardt in het illegale verblijf op het grondgebied, dat hij geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te verblijven en dat er geen sprake is van in België gevestigde gezins- of familieleden met wie een gezins- of familieband bestaat die als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM of van (andere) specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. De verwerende partij beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

In het licht van de voorziene motivering waarbij wordt ingegaan op de concrete elementen die haar individuele zaak kenmerken, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing stereotiep is gemotiveerd of er sprake is van een standaardmotivering. Bovendien, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Zoals reeds werd gesteld, wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Waar de verzoekende partij in haar middel aangeeft dat het inreisverbod zou zijn opgelegd op grond van punt 2° van deze bepaling en omdat zij een vroegere verwijderingsbeslissing niet uitvoerde, mist dit betoog overduidelijk feitelijke grondslag. Haar kritiek op dit onbestaande motief is niet dienstig.

De stukken van het dossier bevestigen dat de verzoekende partij in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing het risico op onderduiken dat heeft geleid tot het niet langer toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet nader wordt verduidelijkt, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum waarin duidelijk wordt aangegeven waarom geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan, namelijk omdat er een risico bestaat op onderduiken. Ook dit risico op onderduiken wordt uitgebreid uiteengezet in het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering wordt bovendien integraal hernomen in het bestreden inreisverbod. Het betoog van de verzoekende partij mist dan ook elke feitelijke grondslag. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat zij niet in kennis werd gesteld van de redenen waarom er volgens de verwerende partij sprake is van een risico op onderduiken. Zij geeft er trouwens blijk van deze motieven te kennen, waar zij in de verdere uiteenzetting van haar middel ingaat op de eigenlijke motieven inzake het risico op onderduiken.

De verzoekende partij betwist vervolgens het vastgestelde risico op onderduiken. Dit betreft een motief dat eigenlijk is verbonden met de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald de hierin vervatte beslissing om dit bevel niet langer gepaard te laten gaan met een termijn voor vrijwillig vertrek. Deze beslissing maakt als dusdanig niet het voorwerp uit van huidig beroep. Er kan, voor de in dit verband opgeworpen argumenten, worden verwezen naar het arrest met nummer 223 012 van 21 juni 2019 van de Raad, dat handelt over het bevel om het grondgebied te verlaten en waarin de opgeworpen argumenten reeds werd behandeld en verworpen.

De verzoekende partij weerlegt het motief niet dat er in casu grond is tot het opleggen van een inreisverbod, waar haar in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de (maximum)duur van drie jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Met name wordt de duur van het inreisverbod op drie jaar bepaald, omdat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te blijven, omwille van de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en nu onderzoek van het dossier leert dat er geen specifieke omstandigheden spelen die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. In dit verband wordt erop gewezen dat er geen sprake is van in België gevestigde gezins- of familieleden met wie een gezins- of familieband bestaat die als dusdanig onder de bescherming valt van

artikel 8 van het EVRM en evenmin van gezondheidsproblemen of andere redenen die erop wijzen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Marokko dreigt te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de voorziene motivering kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar standpunt als zou de verwerende partij op (nagenoeg) automatische wijze een inreisverbod voor een duur van drie jaar hebben opgelegd zonder in dit verband enig concreet onderzoek te doen of een afweging te maken. Er dient te worden aangenomen dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en aldus haar discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend.

De verzoekende partij betoogt nog dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij nooit enig gevaar heeft gevormd voor de maatschappij en dat zij geen strafrechtelijk verleden heeft. Zij wijst erop dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt en dat zij nog een wettelijk motief heeft om in België te verblijven. Zij concretiseert het voorgaande door te stellen dat al haar familieleden zich in België bevinden en zij ten laste is van haar Nederlandse halfzus. Zij stelt nog dat haar gezondheids-toestand niet in rekening is gebracht.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk rekening hield met het gegeven dat de verzoekende partij familieleden heeft in België die hier zijn gevestigd. Zij oordeelde evenwel dat een afhankelijkheidsband met deze familieleden niet blijkt, hetgeen maakt dat deze familiebanden niet onder de bescherming vallen van het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Zij wees erop dat van de verzoekende partij als volwassen persoon kan worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in haar herkomstland zonder de nabijheid van haar familieleden in België. Hierbij werd nog opgemerkt dat de (volle) zus van de verzoekende partij samen met haar moet terugkeren naar Marokko. De verwerende partij heeft dus uiteengezet waarom de familiale banden met België volgens haar geen wettig motief zijn voor een verder verblijf in België en evenmin een specifieke omstandigheid die kan leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van minder dan drie jaar. In deze omstandigheden acht de verwerende partij een inreisverbod voor drie jaar ook niet disproportioneel.

De verzoekende partij geeft weliswaar aan niet te akkoord te gaan met deze beoordeling, maar haar uiteenzetting laat niet toe vast te stellen dat de beoordeling is gesteund op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij verschillende verblijfsaanvragen heeft kunnen indienen om aan te tonen dat zij in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van haar Nederlandse halfzus dan wel ten laste was van deze halfzus. Telkens werd vastgesteld dat de verzoekende partij dit bewijs niet kon leveren. Gelet op deze eerdere beslissingen is de verzoekende partij niet ernstig waar zij thans stelt dat het voor haar een raadsel is waarom wordt gesteld dat zij geen deel uitmaakt van het kerngezin van haar halfzus. Zij brengt thans ook geen nieuwe elementen naar voor die hierover alsnog anders kunnen doen oordelen. Ook wat haar overige familieleden betreft, doet zij geen poging om een bijzondere afhankelijkheidsband aan te tonen. In de bestreden beslissing zelf wordt verder duidelijk aangegeven dat de (volle) zus van de verzoekende partij samen met haar moet terugkeren naar Marokko, zodat ook geenszins blijkt dat zij aldaar geen familieleden meer zal hebben. De verzoekende partij brengt geen argumenten naar voor die erop wijzen dat zij niet in redelijkheid een leven kan leiden in haar herkomstland, zonder de nabijheid van haar in België gevestigde familieleden.

Verder blijkt niet dat de maximumtermijn van drie jaar enkel kan worden opgelegd indien de vreemdeling een strafrechtelijk verleden heeft of omwille van redenen van openbare orde. Ernstige redenen van openbare orde maken integendeel net dat een inreisverbod voor langere duur, met name voor meer dan vijf jaar, kan worden opgelegd (artikel 74/11, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet). Het gegeven dat zij een blanco strafblad zou hebben, wijst verder nog niet op concrete belangen op het Belgische of Schengengrondgebied die maken dat de verzoekende partij binnen een kortere tijdspanne zou moeten kunnen terugkeren naar België. Bijgevolg blijkt niet dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden. Dit gegeven maakt op zich ook nog niet dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel was om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen, gelet op de weergegeven motieven. Door louter te verwijzen naar een blanco strafverleden, weerlegt de verzoekende partij de motieven die ten grondslag liggen aan de duur van het inreisverbod niet.

Nu de verzoekende partij verder geen begin van bewijs voorlegt van concrete gezondheidsproblemen, kan niet worden vastgesteld dat hiermee dan ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening werd gebracht. Er moet hierbij ook worden aangenomen dat een evenredigheidstoets heeft plaatsgevonden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat de verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State maar er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. In tegenstelling tot wat het geval was in de zaken zoals deze voorlagen bij de Raad van State, dient in casu immers te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing – meer bepaald waar de duur van het inreisverbod op drie jaar wordt bepaald – wel degelijk een afweging en onderzoek zijn terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van het geval. Ook wat de aangehaalde rechtspraak van de Raad betreft, toont de verzoekende partij niet aan dat hierin een gelijkaardige zaak als de huidige voorlag. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij beroept zich op een gezins- of familieleven en een privéleven in België. Zij stelt dat hiermee geen rekening is gehouden.

In de bestreden beslissing wordt er evenwel wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat de moeder en halfzus van de verzoekende partij zich in België vestigden. De verwerende partij wijst erop dat de halfzus niet behoort tot het kerngezin van de verzoekende partij en de verzoekende partij verder niet aantoont dat zij afhankelijk is van deze familieleden. De verwerende partij is van mening dat van de verzoekende partij als volwassen persoon mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van haar familieleden in België en dat er in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat zij hiertoe niet in staat zou zijn. Verder wijst de verwerende partij er nog op dat de volle zus van de verzoekende partij samen met haar dient terug te keren naar Marokko en de verzoekende partij niet aangaf een partner of kinderen te hebben in België.

De verzoekende partij betwist niet dat zij in België geen partner of kinderen heeft.

De Raad wijst er verder op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partij diende reeds verschillende aanvragen in als '*ander familielid*' van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij zij voorhield in het herkomstland ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van haar halfzus met de Nederlandse nationaliteit. Deze aanvragen werden afgewezen, omdat de verzoekende partij het bewijs van het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon niet kon leveren. Er liggen geen concrete argumenten voor die afbreuk kunnen doen aan deze eerder gedane beoordeling. Het gegeven dat de verzoekende partij als gevolg van haar precare verblijfssituatie in België mogelijk tijdelijk wel wordt bijgestaan door familie verandert niets aan het gegeven dat op basis van de eerdere vaststellingen de verwerende partij in alle redelijkheid kon oordelen dat een daadwerkelijke en bijzondere afhankelijkheidsband niet blijkt. De eerdere situatie in het herkomstland voor de komst naar België biedt hiervoor een correcter referentiepunt.

De verzoekende partij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat er sprake is van bijzondere afhankelijkheidsbanden tussen haar en haar halfzus of moeder. Er blijkt dan ook niet dat deze ingeroepen familiebanden als dusdanig onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij er melding van maakt dat zij ook nog vele andere familieleden in België heeft, merkt de Raad op dat ook wat deze familieleden betreft geen bijzondere afhankelijkheidsbanden aannemelijk worden gemaakt.

De verzoekende partij toont het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aan, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in dit verband een verdere belangenafweging diende / dient plaats te vinden.

De verzoekende partij geeft verder niet concreet aan dat zij zich in het kader van huidig beroep nog wenst te beroepen op haar familieband met haar volle zus om de bestreden beslissing te horen nietig verklaren. Zij betwist niet dat deze zus samen met haar dient terug te keren naar Marokko. Bijgevolg kan zij evenmin voorhouden dat zij in haar herkomstland geen familieleden meer heeft. Waar zij thans stelt dat zij in haar herkomstland nergens meer kan verblijven, volstaat het ook vast te stellen dat dit niet meer is dan een blote bewering die op geen enkele wijze wordt onderbouwd.

Voor zover een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen gelet op de aanwezigheid van meerdere familieleden in België, weerlegt de verzoekende partij het gestelde in de bestreden beslissing verder in geen geval dat in redelijkheid van haar als volwassen persoon kan worden verwacht dat zij opnieuw een leven kan opbouwen in haar herkomstland en dit ondanks de aanwezigheid van familieleden in België. De verwerende partij ziet ook geen gezondheidsproblemen die zich hiertegen kunnen verzetten. Ook de (volle) zus van de verzoekende partij dient terug te keren naar Marokko. De Raad benadrukt ook dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke "*zeer uitzonderlijke omstandigheden*" en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door het bestuur beschermde algemeen belang. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij en haar familieleden in België niet blijkt. Er blijkt niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van de in België gevestigde familieleden aan Marokko, de familiebanden niet kan onderhouden. Er wordt geen concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

De verzoekende partij concretiseert verder, los van de door haar ingeroepen familiebanden, op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die zij hier zou hebben opgebouwd. Zij toont niet aan dat zij voor het overige bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.5. Er kan ten slotte niet worden vastgesteld dat de verwerende partij een haar toekomstend recht uitoefent met de enkele bedoeling om te schaden of op een wijze die de grenzen van de normale

uitoefening van dit recht door een voorzichtig en bedachtzaam mens te buiten gaat (Cass. 10 september 1971, *Arr.Cass.* 1972, 31). Machtsmisbruik wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS